

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/2002 ročník 12

Národní památník v pravoslavné katedrále

Před 60 lety, 4. září 1942 na stělnici v Kobylisích v Praze zazněly výstřední vrahedných zbraní německých nacistů, které ukončily pozemskou pout' biskupa Gorazda a jeho spolupracovníků z pravoslavné katedrály sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze, duchovních otců Vladimíra Petřka, Václava Číčka a předsedy sboru starších Jana Sonnendena.

Uplnulo 60 let od hejdrichiády, od období, kdy po usmrcení Reinharda Heydricha, zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě, jednoho z nejhorlivějších spolupracovníků Adolfa Hitlera, zahynuly stovky českých vlastenců na popravištích a v koncentračních táborech, kdy vyvražďení Lidice a Ležáku otřáslo svědomím světa.

Likvidace Heydricha byla provedena 27. května 1942 v zatáчке ulice v Holešovičkách v Praze - Libni. Heydrich byl vážně zraněn a 4. června zranění podlehl.

Skutečnost, že Heydricha potrestaly ruce československých vlastenců - Čecha Jana Kubiše a Slováků Josefa Gabčíka - vyvolala v mnoha zemích na světě hluboké sympatie k československému lidu.

Nebyl to atentát, ale vojenská akce - Anthropoid - připravená naší exilovou vládou v Londýně, která v řadách nacistů navzdory zpochybnosti jejich nezranitelnosti, oslabila nepřítel a upozornila na rodící se zánik hitlerovského fašismu.

Akce „Anthropoid“ se tedy zdařila. Našli se oddáni vlastenci v našich národěch, kteří se odvážili bojovat se šelmou a šelmu zčítit.

Tento den změnil atmosféru v okupované zemi. Ohnuty hrbet národa se narovnal, ale zároveň misel v boji za svobodu dráze platit. Pravoslavná církev v Čechách a na Moravě zaplatila vším, co měla, neboť úkryla v kryptě svého katedrálního chrámu sv. Cyrila a Metoděje 7 parašutistů, mezi nimi Jana Kubiše, Josefa Gabčíka, Jana Valčíka, kteří vojenskou akci provedli. Jiz před a během dobývání katedrály 18. června byli zatčeni duchovní otcové Vladimír Petřek a Václav Číček, předseda sboru starších Jan Sonnenden, kostelník Václav Ornest a jejich rodiny.

O zatýkání a dobytí chrámu se brzy dověděl biskup Gorazd. Hned následujícího dne 19. června 1942 napsal tři dopisy, které poslal předsedovi vlády dr. Jaroslavu Krejčímu, ministroví školství a národní osvěty Emanuelu Moravcovi a úřadu říšského protektora. Pro záchranu církve, pro záchranu zatýčených a pro to, aby byl učiněn konec obětem, biskup Gorazd napsal: „Dávám příslušným orgánům svou osobu k dispozici a chci se podrobit každému trázení, třebe i trestu smrti.“ Biskup Gorazd, otcové Vladimír, Václav a bratr Jan byli 3. září 1942 odsouzeni a 4. a 5. září 1942 byli popraveni zastřeleni na stělnici v Kobylisích. Další 9 nejlébilších vězňů z chrámu sv. Cyrila a Metoděje bylo spolu s 263 osobami české národnosti dne 24. října 1942 během prvního dne po transportu do Mauthausenu umučeno. Byla mezi nimi manželka duchovního

otce Václava Číčka Marie, sekretářka biskupa Gorazda Maria Gruzinová, rodina kostelníka Václava Ornesta s dcerami, manželka Jana Sonnendena. Ostatní duchovní byli posláni na práci do Německa, nebo do koncentračních táborů. Česká pravoslavná církev byla úředně zakázána a její majetek byl znkonfiskován. Chráms sv. Cyrila a Metoděje byl po zničujícím boji v chrámové lodi a kryptě uzamčen, bohoslužebný život v celé církvi ustal.

Mučednickou smrti Gorazda, prvního pravoslavného biskupa českého a moravskoslezského od doby Cyrila a Metoděje (863-885), byla násilně ukončena jeho jednadvacetiletá činnost v Čechách a na Moravě.

Naši věřící a duchovní se svým biskupem přinesli obět' lidu i národu, v jehož budoucnost věřili. V roce 1987 byl biskup Gorazd místní pravoslavnou církví prohlášen svatým - kánovní zvan.

Bezprostředně po válce se právem veřejnost skláněla s nejlébilším pohnutím a vděčností před všemi, kteří se stali obět' hejdrichiády. Bylo také napsáno, že „Čechům zůstanou dvě památná místa, kam musí vzájemně uctívát. Lidice a pravoslavný chrám sv. Cyrila a Metoděje“.

Vyzývalo se, aby „pravoslavný chrám se po zásluze stal pouhým místem všeho osvobozeného lidu českého“.

V průběhu času se na mnoh zapomeno, nebo mělo zapomenout. Dnes však můžeme nahlas a hrde povědět, že to byl VELKÝ ČIN MALÉ CÍRKVE, církve, která po tisících letech plnou navazovala na dílo Sv. Cyrila a Metoděje, řeckých misionářů, tvůrců naší státnosti, demokracie a kultury. Stejně jako bylo dílo Sv. Cyrila a Metoděje velkým činem pro Velkomoravskou říši a formující se český stát, byl čin malé pravoslavné církve jak morálním vítězstvím naší republiky nad násilím fašismu, tak protikladem nemorálního kolaborantství.

Staroslověnské, české a řecké modlitby zjeví při bohoslužbách nad památnými místy lidské státnosti, hrdinství, a boje se zlem, obětí a svatosti.

Od roku 1995 slouží veřejnosti Národní památník obětí hejdrichiády jako místo smíření, který byl v tomto roce při příležitosti 60. výročí od úspěšného splnění vojenského úkolu československými parašutisty přejmenován na Národní památník hrdinů hejdrichiády.

Pochopili jsme v plném rozsahu aktivní obět' všech účastníků obdoje jako hrdinství těch, kteří vědomě riskovali, pomáhali, bojovali a umírali za svobodu naší země. To místo není obyčejné muzeum, ale živé setkávání minulosti se současností. Lidé denně přinášejí k paměti desce květiny a budou stále s úctou vzpomínat.

Ano, chlapi, Vaše slova, která zazněla z krypty: „Nezdáme se nikdy!“ nás budou stále oslovovat a naplňovat hrstí.

Protopresbyter ThDr. Jaroslav Šušarvský, PhDr., volyňský Čech, představený a duchovní správce pravoslavné katedrály a ředitel Národního památníku

VOLYŇSKÉ SYMPOZIUM

Dne 19. listopadu 2002 se bude konat tradiční volyňské sympozium v klubovně (4-poschodí) hotelu Legie, Praha 2 od 11.30 hod. Téma: **Doplčky k dějinám.**

Oběd lze objednat při prezentaci. V. Dufek

Historické slavnostní shromáždění odbojářů

Ministerstvo obrany České republiky, Generální štáb a Československá obec legionářská uspořádaly dne 7. srpna 2002 slavnostní shromáždění ve velkém sále Ministerstva obrany v Praze 6, na Válech, u příležitosti 58. výročí bojů o Tobruk, Dunkerque a Duklu.

Poprvé se tak sešli členové 2. zahraničního odboje z východní a západní fronty společně. Je to historická událost, jak ve svém programu uvedla náměstkyň ministry obrany ČR. Slavnostního setkání se účastnilí i volyňští Češi. O oficiální prof. byl též požádán jeden z nich - pplk. v. v. prof. Vladimír Dufek.

In memoriam Václava Židlického

Zcela neočekávaně zemřel 18. srpna letošního roku ve věku 71 let univerzitní profesor PhDr. Václav Židlický, jeden z nejvýznamnějších kupičovských rodáků.

Velký vklad do života si odnesl již z domova, když na rozdíl od ostatních venkovských kluků vyrůstal v rodině, kde otec měl středoklasické vzdělání, pracoval jako úředník a varhaník a navíc se do hloubky zajímal o kulturu. Asi v polovině 30. let se rodina přestěhovala do Sienkiewiczczy. Otec tam pokračoval ve funkci varhaníka a k tomu vedl orchestr mladých, který sám založil. Během války se rodina přestěhovala zpátky do Kupičova a Jaroslav Židlický, Václavův otec, se spolu s několika dalšími vědci osobnosti zúčastnil příprav a organizování dobrovolného vstupu Kupičovců do Svobodový armády. Po jeho odchodu dolehl na Václava počet odpovědnosti za rodinu. Spolu s dalšími byl rovněž činný v kupičovské domobraně.

Na podzim roku 1945 se mu s několika místními mládežníky podařilo prostřednictvím místní Československé vojenské jednotky v Sv. avazu odjet do Československa. Sešl se tu s otcem, který si po demobilizaci našel úřednické místo v zátečském pivovaru a přitom se začal prosazovat politicky, když kandidoval ve volbách do parlamentu za lidovou stranu. Václav se přihlásil na zátečské gymnázium, kde úspěšně studoval a zároveň se zapojoval do různých kulturních aktivit. Recitoval při gymnaziálních akademických, hrál s zátečskými ochotníky divadlo a byl členem sokolské hubdy. Kromě toho začal v době plášení knih dopisovatletě tědit Lidové demokracie. Po návratu volyňských Čechů v roce 1947 se podílel na činnosti volyňské mládeže.

Po odchodu otců Jaroslava Židlického do emigrace nastaly zátečské rodiny vážné problémy, které se pamně ještě znázornily Václavovým článkem v novinách, kde kritizoval znevdělení bývalé gymnaziální kaple s dozorovanými latinskými náboženskými nápisy k zábavám. A tak se stalo, že částečně z vlastní vůle, ale již podjistikým nátlakem z gymnázia odešel a začal studovat externě. S pomocí slušných lidí získal místo učele ve volyňských novinách Věrná stráž a svým dílem tak přispíval matce na živobytí. Studium na gymnáziu úspěšně dokončil a přihlásil se na

Mičeti! Nikomu ani slovo!

(Epizoda ze života v SSSR)

Vzpomínky! Vzpomínky! Jsou zajímavé také pro ty, kteří to tomu čtou?

Ale některé události, které člověk zažil ve svých sedmácti letech se nedají nikdy vymazat z paměti! Jaro 1944. Dva dny po vstupu sovětských vojsk do osvobozeného Lucka. Rozhodl jsem se navštívit rodinu Slizovských, kteří bydlela vedle evangelického kostela na druhém konci města.

Bylo asi 14.00 hodin, když jsem se blížil k cíli. Najednou se proti mě objevili dva sovětské vojáci se samopaly v rukou. „Stůj, ruce vzhlut! Čelem vzduh! Pochodem vpřed!“ Překvapen jsem se zptal, co jsem spáchal, na což jsem uslyšel „Děříš mordu!“

Zavědli mě do místnosti vodárny. V ní se nacházelo asi 10 osob. Všichni stáli v koutku a před nimi s asistentem dvoje vojáci stál na molí opily major. Řval: „Dejte mi granáty, já tu bandu zabiju“ a podobné výroky. Někteří plakali, někteří se tvářili zaparťou. Můj soused mi šeptem prozradil, že uvedený major byl prý v tomto prostoru napaden střelbou. Prý na něj někdo zkrátka vystřelil. Tak nařídil zatkout každého, kdo se v uvedeném prostoru najde, jako podezřelého z atentátu na jeho osobu.

Trvalo to asi hodinu, než se objevily výšší funkcionáři, a opíleho majora odvedli. Odcházel jsem si, že je konec tohoto dobrodružství, ale myšlím jme si, že je konec začátek. Ven nás nepustili a za chvíli přijeli Studebaker, na něj nás naložili a odvezli na velitelství státní bezpečnosti KGB.

Zahnali nás do místnosti, kde mimo nějakých starých děk na podlaže nebylo žádné zařízení. Nařídili nám, abychom si leželi a upozornili, že je přísně zakázáno navzájem rozmlouvat a spát.

Zavolali mě k výslechu. Uvedl jsem své národnosti a adresu. Když jsem na žádost vyšetřovatele zdramatil, že jsem do uvedeného prostoru teprve šel a ne že jsem z něj vycházel, uznemili mě, že řekl, že o ni vědět nejlépe, co jsem tam dělal.

Před spaním jsme dostali půl „kotlička“ nějakých rozvořených otrub a krajček černého chleba. Celou noc nás hlídali a když jen někdo zavlečel oči, byl nelostně nakopnut a zase zamčeno „Nespat!“

Ráno jsem dostal hrníček melty a krajček chleba, načež nás spolu s dalšími zadržnými nechali nastoupit do trojstupu. Bylo nás celkem více než 20 osob. Byli jsme upozorněni, že musíme mít ruce vzduh, skloněnou hlavu, nesmíme se ohlížet a každé vyběhnutí z řady bude postizováno jako pokus o zběhnutí a na „zběha“ bude střeleno! Kolem kolony bylo asi 8 ozbrojených vojáků.

Vedli nás směrem na Tereně. Před Tereněmi byla chelna, kde, jak jsme věděli, vojina koloni popravý „zrádců a kolaborantů!“

Šel jsem kolem našeho domu. Někdo z kolemskojích to oznámil mojí mamince, že mě viděl a za jakých okolností.

V Tereně nás zavědli do sálu se slabou vrstvou slámy, nařídili zalehnout a mlčet. V sále bylo ale už minimálně sto lidí, většinou sedící a starších lidí. Sále jsme nevěděli, co s námi bude. Během celého dne v noci vyvolávali jednotlivce na výslechy, většina z nich se ale už nevracela.

Terpev tedi den jsem byl zvolán k výslechu. Asi třicetiletý major mě požádal, abych řekl, jak to bylo. Řekl jsem pravdu. Najednou se vyslyšející na mě rozkřikl, že jsem asi nic nevěděl, že to všechno, co vyprávím, je jen vjropm mě fantazie a že bude lépe, když na to zapomenú! Než mě propustit, musel jsem podepsat prohlášení, že o události s nikým nebudu mluvit!

Utkal jsem domů ty tři kilometry jako spášený. Hlavně jsem chtěl uklidnit máma a také se vyspat! Hned jsem zalehl. Ale kolem druhé hodiny v noci najednou jsem přišel na pažbu na dveře. Za mnou dva vojáci. Pali se na mě. Na jejich rozkaz jsem se musel obléci a zase mě vedli na velitelství KGB. Přijal mě jiný důstojník Čtěl, abych mu vykláčil, jak to bylo s tím majorem. Začal jsem vyprávět, ale nenechal mě domluvit. Vyslyšející se zvrátil a začal mi mluvit před nosením tm mou podepsaným prohlášením, že nikomu o tom nic neřeknu, že jsem nedoržel slib, že mě nechá zavřít atp.

Dostal jsem strach a zoufalství jsem začal brečet.

Neřčím, že ho dojaly mé slzy, ale zřejmě dosáhly svého cíle a tak mě po dalším zdramnění, jaký by to mohlo mít následky, kdybych nedržel jazyk za zuby - mě propustil.

Později jsem se dověděl, že mnoho z těch, kteří byli vyšetřováni v Tereně, se už nikdy domů nevrátilo. Už je tomu 58 let. Ale někdy mě napadá, co kdybych byl zařazen mezi ty, kteří byli určení k likvidaci? Ty nebezpečné osoby?

Ing. Antonín Líška

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Šumperk

V roce 2003, 13. července, tomu bude 60 roků od tragédie Českého Malína. Jestli nám dá Bůh zdraví, důstojně oslavíme tuto smutnou událost v novém Malíně u Šumperku. Pietní vzpomínka se uskuteční 12. července 2003, v sobotu v 10 hodin u památníku v Novém Malíně. Chtěli bychom také na tento památný den uspořádat celostátní setkání. Pomalu se nám, šumperským, začíná v hlavách rodit program tohoto setkání, které by bylo, jako již tradičně u Šumperku a zároveň v Novém Malíně. Plány, jak důstojně oslavit toto jubileum už máme, potykáme se však s nedostatkem peněz. Členové našeho regionu už nyní skládají podle svých možností peníze do pokladny regionu.

Prosíme tuto cestou i ostatní naše krajany o finanční příspěvky v rámci svých možností. Velmi bychom uvítali i příspěvky sponzorů-podnikatelů.

Finanční dárky můžete posílat na adresu hospodářky: Alena Kubelová, 788 13 Vítkovice č.113.

Všem dárčům srdečně děkujeme.

Za výbor regionu předsedkyně Alice Bílková

NAŠI JUBILANTI ...

Region Rakovník

V první polovině roku 2002 oslavili významná životní jubileá tato naši spoluobčané: Jiří Balada - 73 let, Kolešov. Halina Baladová - 64 let, Kolešov. Vladimír Brda - 82 let, Kryt. Marie Burešová - 80 let, Hořovický, Anastasie Cilcová - 84 let, Zderaz. Božena Franková - 72 let, Soseč. Anna Hanková - 74 let, Kotopeky. Božena Herinková - 79 let, Kolešovice. Marie Hejdovalá - 62 let, Kolešovice. Jiřina Holá - 66 let, Kašperské Hory. Antonín Hora - 72 let, Hořovičky. Jiří Novický - 72 let, Hofesedly. Antonín Umlauf - 75 let. Anna Jelínková - 84 let, Oračov. Bohumila Marešová - 66 let, Šanov. Josef Kadavý - 79 let, Kralovice. Josef Kinšt - 87 let, Jesenice. Jiřina Kolbcková - 70 let, Rakovník. Vladimír Kopačinský - 80 let, Kamenné Žehrovice. Antonín Košťál - 75 let, Jesenice. Emil Kracík - 78 let, Kralovice. Vladimír Kracík - 73 let, Jesenice. Andrej Krejčí - 74 let, Kolešov. Evženice Kučerová - 72 let, Kolešov. Helena Kutková - 92 let, Rakovník. Mikoláš Lenoch - 77 let, Kolešovice. Marie Lenochová - 76 let, Kolešovice. Vladimír Lněný - 76 let, Oračov. Božena Mudrová - 73 let, Kněževce. Anna Müllerová - 64 let, Praha. Marie Rídonová - 73 let, Kolešovice. Marie Rotrichová - 74 let, Nyžany. Mikoláš Roller - 81 let, Kolešovice. Emilie Rotková - 74 let, Hofesedly. Květa Toušková - 76 let, Hořovičky. Alexandr Urban - 74 let, Hofesedly. Anna Pitrová - 72 let, Šanov. Anton Trnka - 68 let, Velká Buková. Charlota Menzlová - 62 let, Rakovník. Libuše Rotková - 69 let, Hofesedly. Všem jmenovaným přejeme hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

Za region Rakovník Růžičková

Region Žatec

V našem regionu se dožívají ve 4. čtvrtletí významného jubilea tito naši členové:

Božena Krejčová, 14. 10. - 75 let, Žatec. Ing. Miroslav Kadavý, 22. 10. - 60 let - Lištáň. Bohumil Filipček, 22. 10. - 80 let, Žatec. Marie Pánková, 25. 10. - 80 let, Žatec. Josef Junk, 25. 10. - 75 let, Soběchleby. Vlasta Leněšková, 25. 10. - 65 let, Podbořany. Marie Brázdová, 8. 11. - 70 let, Nepomýšl. Evženice Altmanová, 9. 11. - 65 let, Soběchleby. František Šťastný, 10. 11. - 80 let, Žatec. Vladimír Zimák, 12. 11. - 70 let, Louny. Miloslav Lehman, 15. 11. - 85 let, Touthovice. Eliška Šimková, 26. 11. - 65 let, Kryry. Josef Kocek, 1. 12. - 65 let, Žandov. Bohumír Vojar, 3. 12. - 70 let, Postoloprty. Helena Špačková, 14. 12. - 85 let, Žatec. Emilie Maskovcová, 16. 12. - 80 let, Výškov. Růžena Kroupová, 21. 12. - 60 let, Kostelec. Mikoláš Niče, 19. 12. - 75 let, Stránský. Všem těmto členům, kteří se dožívají svých významných životních dnů přejeme mnoho zdraví, štěstí a další spokojená dlouhá léta. Jestli jednomu bych chtěl připomenout nejen těm mimořádným, o kterých jsem už minule psal, ale také dalším dvěma, kteří také pracují s námi v našem výboru, Josefu Junkovi k jeho 75. narozeninám a Bohumíru Vojarovi k jeho 70. výročí. Mnoho úspěchu v jejich práci a elánu do příštích let přeje za region *Kamila Ondrová*

Region Cheb

Ve čtvrtém čtvrtletí oslavují naši členové svá významná jubileá:

7. 11. Viktorie Jesinková ze Sofievky, byt. Frant. Lázně - 80 let. 20. 11. Růžena Novotná ze Sofievky, byt. Lipovná - 83 let. 5. 12. Darina Šašíková z Moskovtovic, byt. Cheb - 55 let. Do dalších let hodně zdraví, hodně spokojenosti přejí *Máková a Pančířová*

Region Praha

Blahopřání k diamantovým svatbě Naši vládnoucí krajané paní Evženice a Jiří Gahelovi, pívodcem z Dubna, nyní bytem v Praze, se dožívají šedesátého výročí na společné cestě životem. Ve svých nemocech se navzájem podporují a tomu se říká láska. Přejeme jim do dalšího života lepší zdraví a vzájemné porozumění. *Za region Praha I. Malinská*

Region Karlovy Vary

Oslavy devadesátých narozenin váženého krajana pana Vladimíra Tyrky, kteří se narodil 20. 9. 1912 v Mirohošti a teď bydlí v Domě pečovatelské služby v K. Varech-Staré Rolí. Jeho nevlastní dcera s manželem se postarali o bohaté pohostění, od členů regionu dostal moře květin a koch různých dobrot. Popřáli jsme našemu Vladovi zdraví a štěstí a zapíjali mnoha leta. Vnučka Julie mu zahrála veselou melodii na flétničku. Devadesátiletý jubilant také dostal blahopřání od primátora K. Važí Mgr. ZD. Poubinka (Roubínka?), od okresního Svazu bojovníků za svobodu, i od městské organizace.

Za všechny členy našeho regionu i za sebe blahopřejeme! *Věra Pelcová*

Severoamerický region

Vážená krajanek paní Ludmila Dvořáková pochází ze Sedmibrna u Hlinska a toho času v Torontě se dožívá 10. Hřna **požehnaného stoletého výročí**. Sourozenci a přátelé jí přejí hodně zdraví, a aby ještě dlouho byla mezi námi. I já se připojuji a přejí jí vše nejlepší a Boží požehnaní. *Za region J. Kozl*

Region Domažlice-Horšovský Týn

V 1. a 2. čtvrtletí 2002 oslavili své narozeniny tito naši členové:

pan Vik Josef, Ing., nar. 1. 1. 1941 z Dolinky, bytem Srby. Pl Světluše Pechová, 1. 1. 1936 z Michalovic, bytem Plzeň. Slávena Mileroová, 5. 1. 1951, bytem Ceremovice. Emilie Tomanová, 5. 1. 1924 z Lipín, bytem M. Malahov. Kocek Václav, 5. 1. 1924 z Počte, bytem Buková. Lokvenčová Marie, 29. 1. 1930 z Dolinky bytem Polčovice. Marie Pinkasová, 2. 2. 1937 z Kopče, bytem Horš. Týn. Evžen Sebestová, 2. 6. 1937 z Ossie, bytem Požbovice. Kábert Vladimír, Ing., 8. 2. 1948 z Ivaní, bytem Újezd u Klatov. Kovalíček Bohuslav, Ing., 7. 2. 1924 z Kopče bytem Horš. Týn. Radová Miluše, 1. 2. 1942 z Dolinky, bytem Horš. Týn. Doc. Fiala Jaroslav, CSc., 24. 2. 1929 z Kupičova, bytem Plzeň. Malá Anna, 25. 2. 1925 z Ivaní, bytem Srby. Makarov Nikolaj, 2. 3. 1943 z Oslňany, bytem Chudonin u Nýřska. Lochman Karel, 3. 3. 1930 z Dolinky bytem Plzeň. Křobová Marie, 8. 3. 1940 z Moskovitiny bytem Blatnice. Vokříška Jaroslav, 12. 3. 1910 z Termona, bytem Staňkov. Poláková Marie, 15. 3. 1920 z Malinovic, bytem Plzeň. Dufek Vladimír, 15. 3. 1921 z Dolinky, bytem Srby. Ledvinová Olga, 16. 3. 1916 z Dolinky, bytem Srby. Běhmová Naděžda, 24. 3. 1926 z Oslňany bytem Přestice. Kubáčková Anna, 20. 3. 1917 z Ivaní, bytem Plzeň. Malá Marie, 29. 3. 1936 z Ivaní, bytem Horš. Týn. Hubatová Marie, 5. 4. 1935 z Ivaní, bytem Horš. Týn. Čížek Pavel, 5. 4. 1926 z Bober, bytem Horš. Týn. Kralíčková Alexandra, 11. 4. 1910 z Rubany Most bytem Mutěnin. Zajícová Marie, 22. 4. 1919 z Terešova, bytem Dobraava. Kovářová Anžka, 27. 4. 1927 z Kopče, bytem Temešná z Plzně. Lochmanová Tamara, 27. 4. 1937 z Dolinky, bytem Plzeň. Souček Vladimír, 1. 5. 1924 z Ivaní, bytem Meclov. Hříšná Zdeňka, 5. 5. 1926 z Horodíště, bytem Hrošaňany. Hlaváč Josef, 5. 5. 1925 ze Sofievy, bytem Otov. Petyková Naďa, 13. 5. 1930 z Čerňacov, bytem Horš. Týn. Brázda Václav, 24. 5. 1932 z Kupičova, bytem Domažlický. Eberlová Jiřina, 25. 5. 1932 z Ivaní, bytem Horš. Týn. Tůmová Jiřina, 3. 6. 1939 ze Sofievy, bytem Újezd - Plzeň. Ketrerová Helena, 19. 6. 1922 z Hlinska, bytem Mašovice. Lokven Slavomír, Ing., 12. 6. 1940, z Ivaní, bytem Počte. Kraslová Anna, 19. 6. 1925 Mírohošť, bytem Nýřany. Zápotočká Vladislava, 24. 6. 1933 z Ossie, bytem Roudná, Jedlička Alexandr 29. 6. 1924 z Hlinska, bytem Mirkovice. *Leďvína Vl.*

NAŠE ŘADY OPUSTILI...

Region Domažlice-Horš. Týn

V prosinci 2001 naše řady opustil jeden ze zakládajících členů našeho Svazu v regionu Domažlice-Horš. Týn, pan Antonín Šimek, v požeňaném věku 91 let. Pan Šimek byl účastníkem na Polském Pomoři. Po návratu do vlasti v r. 1947 pracoval v zemědělství a vykonával různé funkce v obci Srby. Čest jeho památce

Za region Leďvína Vl.

Region Praha

Dne 2. října odešla navždy naše dlouholetá členka, pani Eva Palíčková roz. Krejčová z Ostravy, provdána za našeho krajana, bytem v Praze. Vždy plná životní energie, odešla náhle, neočekávaně. Budeme na Tě, Evičko, s láskou vzpomínat.

Za region Praha - I. Malinská

Po dlouhém a těžkém utrpení ve věku 74 let odešel navždy náš krajan pan Jiří Bušek. Narodil se v Bukovině, později bydlil ve Zdobnově a nyní v Praze.

Upřímnou soustrast manželce zemřelého pani Heleně z regionu Praha *I. Malinská*

Region Šumperk

Se smutkem oznamujeme, že během prázdnin nás opustili náš členové pani Marie Andělová z Kraslína, bytem Petrov n. Des. a pan Josef Pospíšil z Č. Malína, bytem Nový Malín. Pozůstalým upřímnou účast projevuje výbor regionu.

Za krajany regionu Šumperk Alice Bilková

Region Karlovy Vary

19. 10. 2002 zemřela po dlouholeté těžké nemoci vážená krajkana, členka našeho regionu, bývalá učitelka z Malé Zubovštiny vážená pani Naděžda Javřírková ve věku 85 let. Pani Naděžda Javřírková bydlela v kruhu své rodiny v Rovně na Sokolovsku

Chtěla bych ji přiblížit čtenářům touto vzpomínkou: Když jsem přijela uvítat se zástupci regionu naše krajany, byla už nemocná. Aže zvěděla se mě zptala: „A odkud jste z Volyně?“ Řekla jsem jí, že z Oslňany. Z Naďe se zptala, jestli známá Václava Špačka, se kterým učila v Kijevě a jestli ještě žije, že do něho byly zamilované všechny studentky včetně jí. Musela jsem jí říci, že V. Špaček už nežije a že i my, tehdy prvňáčky jsme ho zblžovali. Postávaly jsme za živým plotem u jeho doma a jeho maminka zavolala: „Vašku, máš tedy svoje slehny ze školy“ a my jsme pelášily pryč, až se za námi přidrží. Václav byl moc hodný učitel.

Dále zemřela milá krajkana a dobrá duše vážená Slávena Marková - Šircová, bytem v Č. Lípě. I u ní vzpomínám na naše seznámení. V městě Ostrohu, kam jsem byla přidělena na práci po maturitě jako zdra. sestra, jsem si šla něco koupit, a náhle uslyšela českou řeč. Byla to pani Šircová s dcou Šlávkou a Soňou. Když z trhu odcházely, šla jsem za nimi. Někdo křikl se ohlédl a potom se zeptaly, jestli něco nehledám. Řekla jsem, že poslouchám českou řeč a tak jsme se seznámily. Rodina Šircova musela tehdy utéci z vesnice před banderovci a čekala v Ostrohu kompletně sbalena na transport do ČSR. Když Šircovi odjžděli, dali mi adresu Marie, která zůstala v ČSR po demobilizaci Svobodovy armády. Hned jak jsem přijela do ČSR, začali jsme si dopisovat U Slávěny jsem byla na návštěvě, když už jsem byla vdána. Dala mi tenkrát knížku od strýce Ing. V. Širce, mám ji pořád. Naposledy jsem viděla holky Šircovy, když jsem je pozvala do K. Varš na slavnostní besedu SČVP. Měla jsem štěstí, že jsem takovou rodinu poznala. Budiž jejich strýci, Ing. V. Šircovi a Slávine Markové - Šircové lehká

ta země česká! Takoví lidé by neměli umřout.

Věra Pelcová-Vejřová

Region Žatec

31. 7. zemřela naše členka Helena Mašindová ze Žatce, rodačka z Kvasilova - 78let.

Dne 4. září zemřel další náš člen Ing. Václav Širc z Jimlína, 82letý, rodk z Dorohostaje na Volyni. Zemřelým tichou vzpomínkou a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za náš region K. Ondrová

Region Rakovník

Dne 2. dubna 2002 zemřela pani Jiřina Sismilichová-Kudrnová, bytem Kolesovice, rodačka z Hulče Českě, ve věku nedožitých 75 let.

Dne 10. června zemřel pan Jaroslav Klose, bytem Chrástýn, rodk z Zálesí, ve věku nedožitých 69 let.

Dne 28. srpna zemřel pan Mikuláš Roller bytem Kolesovice, rodk z Hulče Českě, ve věku 81 let, bojovník ze Svobodovy armády a zakladatel Svazu Čechů z Volyně a jejich přátel a předseda SPB Kolesovice.

Všem pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za region Rakovník *P. Libuše Růžičková*

DARÝ DOŠE NA KONTO SDRUŽENÍ V ZÁŘÍ 2002

Region Praha: D. S. Praha - 200 Kč
Region Žatec: Václav Zuna, Ceredice - 200 Kč
Region Moravský Krumlov: Emilie Pošťáková - 100 Kč

Region Šumperk: Helena Novotná, Velké Losiny - 100 Kč; Marie Hlavíčková, Velké Losiny - 100 Kč a Emilie Konečná, Bludov - 200 Kč.

Reg. Šumperk - dar na květinofez (pro malinský pomník) Anazázie Peterková, Praha 10 - 500 Kč.

V červnu došlo na účet v bance částka 100 Kč jako dar. Podací pošta Vitkov. Ze jména lze s určitostí uvést pouze křestní jméno František. Prosimě dříve, aby své jméno upřesnil na adresu hospodářky Marie Nečasové nebo č. tel. 233 550 070. Pak bude jeho jméno uvedeno v plné podobě. Za zprávu děkujeme *M. Nečasová.*

Na pomoc rodinám postiženým povodňovými zaslali manželé Žožen a Světlana Pospíšilovi ze Severoamerického regionu 100 US dolarů.

Vzhledem k tomu, že dosud nebyly odevzdaný seznamy postižených v povodňových oblastech, nemůžeme jim zatím sdělit, jak budou peníze použity. Jakmile to budeme vědět, sdělíme jim, kdo jejich peníze obdrží.

Za tento dar obvláště děkujeme a děkujeme i všem ostatním dárkům, kteří nám svými dary velmi pomáhají.

A ještě oznámění. V lednu došlo na konto od pi Larisy Cizákové, Rudolfov - 100 Kč a od pi Vlasty Mitošinské, Praha - 100 Kč. Tyto dary nebyly omylem zveřejněny. Činíme tak nyní, omlouváme se a děkujeme za pochopení!

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Cs.spořitelna a.s. - Rytířská 29, P. n. n. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8.** S prostředky čtenáře, aby nás neopomněli o zveřejnění darů - dary můžeme uvést jen tehdy, po obdržení účtů nebo dožadůvání. **Krajané i Nepostelje v žádném případě penězů dary na adresu redaktorky! Děký za pochopení.** Záležitosť týkající se evidence členů - změny adres, příhlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8.**

Tisk: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský list/redaktor: Vlára Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevýžádané rukopisy se nevracují. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Vlára Latzelová, Svidnická 191/106, 180 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha 8, nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 23. 10. 2002

Tiskne: NEOSET-Praha, Neklanova 17, Praha 2